

Taavi Kull

Kaspar Mänd on hiljuti Eesti muusika- ja teatriakadeemia magistrantuuri lõpetanud noor dirigent, kes on oma 25 eluaastast hoolimata juba asutanud tunnustatud segakoori Huik!, teinud koostööd mitme Eesti sümfooniaorkestriga, on akadeemiliselt vilunud oboemängus ning töötab Rahvusooperi Estonia dirigendina.

Millise loo peale ütlesid, et tahan ise muusikat õppida?

Kaspar Mänd: Ei mäletagi, et oleks mõni kindel lugu olnud. See, et tahan muusikaga tegeleda, oli juba varakult selge: kui olime vendadega väikesed, hoidis meil

kodus silma peal vanatädi, kes palju laulis. Millalgi hakkasin kaasa ümismema ja vanemad otsustasid mu lauluringi viia. Ja kui tuli aeg kooli minna, oli selge, et tahan ka muusikakoolis õppida.

Miks just dirigent ja miks just oboe?

Oboe kõlasse armusin ära väga varakult ning olin kindel, et ühel päeval tahan ma seda pilli mängida. Ilmselt sellepärast, et tema tämber on selline nukker-lüüriline. Samal ajal võib see olla jälle väga särav, elegantne või tehniliselt karakterne. Temaga võib mängida kõiksugu muusikat, kuid loomu poolest jääb ta alati lüüriliseks.

Dirigeerimise huvi tuli juba siis, kui koori laulma läksin ning kui hiljem avanes võimalus seda õppida, võtsin kohe huviga võimalusest kinni.

Kui sul oleks võimalus teha koostööd ükskõik millise muusikuga maailmast, siis kes see oleks?

Anne Sofie von Otter. Ja kavas võiksid olla Mahleri laulud.

Nimeta mõni lemmikhelilooja.

Juba pikemat aega olen suure huviga kuulanud ja jälginud Esa-Pekka Saloneni teoseid. Ta on rohkem tuntud dirigendina, kuid alustas enne seda komponeerimisega ning on viimasel kümnendil jälle rohkem muusikat kirjutama hakanud. Mulle on tema looming ülimalt põnev: ta tunneb orkestrit kui instrumenti läbi ja lõhki ning oskab kirjutada ka selliseid asju, mida klassikalisest

orkestrikoosseisust enam oodata ei oskakski. Ta üllatab uute tämbritega, virtuoossusega, kuid seejuures on teoste vorm väga hästi jälgitav, nagu loeks raamatut. Näiteks tema uusim orkestriteos „Nyx” või „Insomnia”. Tema orkestriteos „Wing on Wing” („Täispurjed”) oli ka mu kirjaliku lõputöö teemaks – selles teoses on otsesid seoseid ka arhitektuuri ja arhitekt Frank Gehryga.

Viimasel ajal ei möödu päevagi, mil ma ei kuulaks Leoš Janáčeki muusikat. Varem ei teadnud ma tema töödest suurt midagi, kuid praegu on tunne, nagu oleksin sattunud täiesti uue, värske allika juurde! Täiesti omanäoline helikeel, kus üsna keeruline rütmika vaheldub lummatavate meloodialiinidega. Sinna sekka veel tšehhi keele pooleldi võimatuna kostuv hääldus (mis siiski on võimalik). Ühtekokku tekitavad need eksootilise hõngu. Tahaks muudkui veel kuulda.

Millised on olnud sinu huvitavamad kontserdielamused, nii laval kui saalis?

Unustamatule kontserdile sattusin möödunud aasta kevadel Pariisis, kui Frank Peter Zimmermann, Paavo Järvi ja Pariisi orkester esitasid Šostakoviči I viiulikontserdi. Oleks keegi tikku tõmmanud, oleks saal plahvatanud! Palju häid kontserte olen kuulnud ERSolt Nikolai Aleksejevi juhendamisel, ühte neist panustasin ka ise – üsna ootamatult sattusin lavale mängima Honeggeri kolmandat, „Liturgilist” sümfooniat.

Karm traagiline teos, kuid imeilusa hingematva finaaliga. Olla osa sellest muusikast, näha eestpoolt, kuidas Aleksejev dirigeerib, ning kuulda, kuidas orkester mängib – see oli vägev, liigutav tunne. Väga eriline hetk.

Mida sulle peale klassikalise muusika veel kuulata meeldib?

Sel suvel olen olnud väga palju Vaiko Epliku uue albumi „Nelgid” lainel. Väga hea ja põnev muusika ning suurepärased tekstid! Curly Strings on tore avastus! Raadiost kuulan enamasti Raadio Tallinna – teeb alati tujuga heaks.

Sa oled 25aastane, aga juba saavutanud märkimisväärsed tulemusi. Mis sa arvad, mis sind nii kõrgele on viinud?

Mul on vedanud, et mul on väga toetav pere, et mul on olnud suurepärased õpetajad ja et olen varakult saanud oma kollektiivide peal kätt proovida. See kõik kokku on mind kasvatanud ning õpetanud. Kuid koolitee lõpp on ju tegelikult algus ning tunnengi, et nüüd alles hakab asi pihta.

Mis on su tulevikuplaanid?

Ahmida uut, hoida silmad ja kõrvad lahti. Ooperimaailm pakub palju uusi võimalusi ja avastusi, samuti tahan rohkem tegeleda nüüdismuusika esitamisega. Koorimuusika on nagu südame-tunnistus, tema jääb ikka auväärsele kohale.